

SLADKÝ ŽIVOT

Jackie Ashendenová
A teď už
doopravdy!

 HARLEQUIN®
TM

JACKIE ASHENDENOVÁ

A TEĎ UŽ DOOPRAVDY!

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

v nejkratším měsíci roku za Vámi přicházím s „nejdelšími“ příběhy. Tedy s příběhy nejvíce rozkročenými v čase. Příběh nazvaný Jak dostat modelku k oltáři od Melanie Milburnové totiž navazuje na Plachou lvičici salonů z minulého měsíce a na Dceru bollywoodské legendy od Dani Collinsové pro změnu naváže za měsíc Skandál na Manhattanu. A to není nic proti povídce s názvem Buď můj jediný král! od Millie Adamsové. Ta je totiž provázaná s příběhy Ukradená princezna a Bez tebe jsem ztracen z dubna a června minulého roku a s knihou Co se takhle vzít?, která vyšla v červnu 2021. Někdy mě samotného autorky překvapí, když na scénu znovu přivedou staré známé....

Úplnou premiéru v češtině má tento měsíc Jadesola Jamesová s knihou Mohla by ho zachránit..., v níž nahlédneme do světa Afroameričanů. A v již zmíněném příběhu Dcera bollywoodské legendy se něco málo dozvíme o indické „továrně na sny“ tedy o filmařském Bollywoodu.

Poměrně frekventovanými profesemi hrdinů jsou princ či král, u hrdinek zase modelka. Jasně, není to moc „ze života“, ale není přece špatné zjistit, že i takto „vyvolení“ prožívají životy v leccčems podobné těm našim!

*S láskou
Váš Harlequin*

Jackie Ashendenová

A TEĎ UŽ DOOPRAVDY!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Wedding Night They Never Had

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:

Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2021 by Jackie Ashenden

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8971-9 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-8972-6 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-8973-3 (PDF)

PROLOG

Princ Cassius de Leon, druhý následník trůnu království Aveiras, seděl po dlouhém divokém večeru v limuzíně a zvažoval možnosti, které se mu právě nabízely. U vozu čekaly čtyři ženy, všechny krásné a dychtící po jeho společnosti na zbytek noci. Nechtěl výběr uspěchat. Když došlo na volbu společnice do postele, vždy si rád dával na čas, protože bylo třeba uvážit mnoho důležitých hledisek.

Vyklubala by se z brunety s palčivýma temnýma očima vášnivá milovnice nebo stydlivá jeptiška? Nechala by ho zrzka s přitažlivými křivkami dělat vše po jeho? Možná by blondýna s postavou Amazonky byla náročnější než druhá bruneta s trochu vulgárním smíchem, jsi ale dnes v náladě, kdy bys chtěl věnovat pozornost náročné ženě? Možná by ti tentokrát víc vyhověla nějaká méně vyzývavá a povolnější...

Otázka správné volby byla neobyčejně obtížná. Neměl rád pocit, že zklamal něčí očekávání, a některé z nich bylo třeba zklamat. Na druhou stranu, onoho večera v sobě cítil tolik energie, že předem nevykloučoval ani společnost všech čtyř. Než ale stačil volbu uzavřít, dveře limuzíny se otevřely a na zadní sedadlo vklouzla éterická víla. Překvapeně zamrkal.

Druhý pohled mu odhalil, že vedle něj nesedí víla, ale drobná, od prvního pohledu křehká žena v těsných černých minišatech. Byla velmi bledá, k pasu jí padaly rovné, platinově blond vlasy, a zpod víček nalíčených

nevkusně modrými stíny a řas splených neuměle nanesenou maskarou jej propichovala naléhavým pohledem největších šedých očí, jaké kdy spatřil.

Znovu překvapeně zamrkal.

Neseděla vedle něj žena, spíše dospívající dívka. Nespokojeně se zamračil. Nechápal, proč nastoupila do jeho limuzíny. Nebylo to sice poprvé, kdy se něco podobného stalo, většinou ale jeho ochranka dovedla zabránit, aby se k němu přiblížily osoby, které... by se k němu raději neměly přibližovat.

„Vaše Výsosti,“ prohlásila dívka naléhavě, „omlouvám se. Víím, že je to velmi neomalené, ale... hm... opravdu potřebuju, abyste mi zkazil pověst.“

Cassius potřetí zamrkal. „Cože?“

„Potřebuju, abyste mi zničil pověst. Dost naléhavě. Hned dnes večer.“ Hodila z okénka nervózním pohledem. „Pokud možno hned teď.“

Uznával, že si pověst nenapravitelného záletníka plnou měrou zasloužil a že nikdy neodmítl nic, co by mohlo být alespoň trochu vzrušující, jeho zájmy ale nikdy nezahrnovaly dospívající. Znepokojeně jej napadlo, že pokud si někdo myslí, že je tomu jinak, pak je to výmluvný důkaz, že jeho pověst je ještě horší, než dosud myslel.

Otec by na tebe byl opravdu hrdý...

Tato myšlenka se mu ani za mák nelíbila, proto ji ignoroval.

„Jedno po druhém,“ prohlásil stroze a probodl ji přímým pohledem zúžených zornic. „Kolik ti je?“

„Dvacet.“ Šedé oči se jí zaleskly. „Nejsem už dítě.“

Povzdechl si. „Jistěže jsi dítě. A já, k tvé smůle, nejsem perversní. Vystup si z vozu, maličká. Dnešní večer chci prožít s opravdovými ženami.“

Zamračila se a hned nato vnořila dlaň do nevelké kabelky ze stříbrné síťoviny, kterou měla zavěšenou na útlém rameni. Vytáhla z ní brýle, očistila jejich čočky o přední stranu šatů a nasadila si je na drobný

nosík. „Podívejte,“ prohlásila smrtelně vážně, „nemusíte se mnou nic provádět. Potřebuju jen aby si všichni kolem mě mysleli, že jste to udělal.“

Věděl, že by měl jednoduše otevřít dvířka limuzíny a nechat ji vyvést jedním ze svých tělesných strážců. Dost dobře nechápal, proč to zatím neudělal, zejména když uvážil, že několik krásek se už nemůže dočkat, až jim pokyne prstem. Její troufalost jej zaujala a zmocnila se ho zvědavost. K nastoupení do vozu prince z Aveiras bylo třeba dost odvahy, především proto, že se samo sebou předpokládalo, že žádnou alespoň trochu pohlednou ženu nenechá jen tak vystoupit.

Natáhl si nohy a vnořil ruce do kapes. „Předpokládám, že mi teď vysvětlíš, proč potřebuješ, aby si všichni mysleli, že se mi zčistajasna začaly líbit školačky.“

Zamračila se. „Nejsem školačka. A důvod, proč tu teď jsem, je ten, že si rodiče přejí, abych se vdala za toho strašného muže. Jestli se ale rozkřikne, že jsem prožila noc s princem Cassiem, bude vědět, že už nejsem panna, a nebude mě už chtít.“

Cassius čekal, až svoje vysvětlení rozvine do podrobností, dívka se ale odmlčela. Teprve když otevřel pusu a užuž se ji chystal rázně odmítnout, dodala: „Ten muž se jmenuje Stefano Castelli.“

Zase pusu zavřel. Stefano Castelli byl hlava staré aristokratické rodiny. Bylo mu kolem padesáti, byl bezdětný a od smrti své ženy už několik let sám. Netajil se tím, že hledá novou manželku, která by mu darovala dědice. Tajemstvím naopak byly neurčité dohady o jeho neobvyklých choutkách. Ten muž byl podle všeho monstrem a Cassius si domyslel, že kdyby se mu tohle dítě dostalo do spárů, dlouho by dítětem nezůstalo.

„Jak se jmenuješ?“ optal se zvědavě. Pokud se v její rodině uvažovalo o dohodnutém sňatku, bylo více než pravděpodobné, že před sebou má příslušnici jednoho z několika mála aveirských šlechtických rodů.

„Inara Donatiová.“ Přeměřila si ho zpoza svých brýlí pronikavým pohledem. „Tak co, pomůžete mi?“

O rodu Donatiových nikdy neslyšel. To ale nemuselo nic znamenat, protože na hodinách dvorské etikety, kterými jeho i bratra v dětství častoval otec a jejichž součástí bylo i memorování jmen aveirské šlechty, nikdy nedával příliš pozor. Napadlo ho, že Donatioví možná patří do zbohatlických kruhů, a zoufale se snaží proniknout mezi šlechtu, aby si zvýšili společenskou prestiž. Aveirané byli ve věcech původu tradičně velice snobští a dohodnutá manželství byla mezi šlechtou na denním pořádku.

Pravdou ale bylo i to, že se dnes už neuzavírala tak brzy. Pokud tedy byla pravda to, co mu dívka zatím stačila povědět, a Cassiovi se zatím zdálo, že nelže, byl podle jeho názoru pokus o provdání za Castelliho na hranici zločinu.

Celý dosavadní život zasvětil vlastním radovánkám a jen málokdy bral potíže jiných za své, teď ale zjišťoval, že se mu ani za mák nezamlouvá představa, že by Inara měla upadnout do Castelliho spárů. „Budu potřebovat víc informací,“ prohlásil. „Pro začátek třeba tvůj skutečný věk.“

Zdálo se, že ji jeho dotaz podráždil. „Nechápu, jak...“

„Prosím,“ přerušil ji rozkazovacím tónem.

Protáhla tvář. „No dobře, dobře. Je mi šestnáct.“

Přísně vzato, sňatek v šestnácti nebyl nezákonný, pokud k němu dali souhlas rodiče, nebo pokud na něm, jako v tomto případě, trvali. „Aha,“ pokračoval opatrně. „A proč tě chtějí provdat? A zrovna za Castelliho?“

„Protože Castelliovi jsou starý rod a moji rodiče se chtějí dostat do šlechtických kruhů.“ Začala si bezděky pohrávat s kabelkou. „Je to všechno?“

„Co třeba nějací příbuzní, kteří by ti v téhle věci mohli pomoci? Nebo přátelé?“ Tušil, že odpověď na zcela samozřejmou otázku zná předem.

Potřásla hlavou. „Jsem jedináček a otci se nikdo neodváží postavit.“

Usoudil, že její situace je opravdu obtížná, zejména když uvážil, že o ní rodiče mohou až do plnoletosti rozhodovat. Napadlo ho, že kdyby chtěl, dovedl by jí pomoci. *Prince by nikdo neodmítl. A možná by to byla příležitost ukázat otci, z jaké hlíny jsi doopravdy uhnětený.*

Vždy věřil že mu na otcově názoru nezáleží, poslední dobou jej ale otcovy výhrady k jeho chování začínaly dráždit a unavovat. I když byl prvním následníkem trůnu jeho bratr, Cassius se měl po korunovaci stát jeho pravou rukou. To ale, přinejmenším podle jeho názoru, neznamenalo, že by do té doby musel dodržovat psaná i nepsaná pravidla královského dvora.

Tak či onak, dívka se na něj obrátila s prosbou o pomoc a teď k němu vzhlížela jako ke svému spasiteli. Byl to pro něj vcelku nový zážitek, protože rodina jej vždy vnímala jako černou ovci a zdroj mnoha zklamání, četné milenky zas toužily jen po rozkoši, kterou jim dovedl plnou měrou darovat.

Nikdo se na tebe nikdy nedíval jako na zachránce, který dovede splnit všechny naděje.

S trochou překvapení zjistil, že se mu tato role začíná zamlouvat, i když věděl, že zachránit dívku před rozhodnutím jejích rodičů nebude jednoduché. Nebyla ještě plnoletá a zůstávala tedy v jejich poručnictví. I kdyby pro ni dovedl nalézt nějaké útočiště, mohla by se do něj uchýlit jen do té chvíle, než by se o něm dozvěděli její rodiče. Ani on, člen královské rodiny, nestál nad zákonem. Kdyby si ji chtěli odvést, nemohl by jim v tom zabránit.

Napadlo ho, že by se mohl obrátit na policii, i tuto myšlenku ale rychle zavrhl. Vyplňování formulářů a hlášení i vyšetřování obvinění ze zanedbání péče či zneužití by si vyžádalo čas, který dívka podle všeho neměla.

Další možnost spočívala v tom, že by požádal o pomoc přímo krále. Otec se ale na jeho činy nikdy nedovedl podívat s pochopením a část Cassiovy bytosti, ta, která chtěla dívku zachránit vlastními silami, se na otce s prosbou o pomoc obracet nechtěla.

Jak tedy na to? hloubal. Zamyslel se nad možností stát se nějakou právní kličkou jejím poručníkem. *To by sice bylo ideální, ale asi neproveditelné, dokud jsou naživu její rodiče.*

Zatímco přemýšlel, dívka se na něj zamračila. „Je to jednoduché. Stačí, když si mě u sebe pár hodin necháte, a všichni si budou myslet, že...“

„Všichni si budou myslet, že jsem na nezletilé dívenky. I když je pravda, že mi na dobré pověsti dvakrát nezáleží, přece jen mám dost sebeúcty, abych si nepřál se svým jménem spojovat zrovna tyhle klevety,“ odbyl rázně její návrh.

Kousla se do rtu. „Aha. Na to jsem nepomyslela.“

„Očividně,“ přisvědčil suše. „Krom toho... I když se v určitých kruzích může panenství i dnes cenit, myslím, že zrovna Stefanovi Castellimu by na něm nijak zvlášť nesešlo. Pokud vím, tomu záleží jen na získání dědice.“

Zamračila se. Už mu nepřipadala ustaraná, spíše vyděšená. „A co mám tedy dělat?“ zablesklo se jí v očích zoufalstvím. „Mohla bych utéct ze země a...“

„Kam bys šla?“ přerušil ji. „Předpokládám, že nemáš pas ani peníze. A i kdyby se ti povedlo překročit hranice, o tvůj návrat k rodině by se postaraly soudy.“

Tiše se nadechla a uhnula pohledem. Prudce zamrkala a bylo poznat, že se ze všech sil snaží zabránit pláči. „Pak asi nemám na vybranou,“ vydechla rozechvěle. „Promiňte, že jsem vás zdržovala, Vaše Výsosti. Asi bude lepší, když odejdu.“

Cassius se ale už stačil rozhodnout. Svým způsobem mu zalichotilo, že se dívka s prosbou o pomoc neobrátila na jeho bratra, který v otcových očích nikdy neudělal nic špatně. Neviděla v něm marnotratného

mladšího syna ani bezstarostného a sebestředného playboye. Byl pro ni hrdinou dne, jedinou nadějí na záchranu.

„Počkej,“ vybídl ji, zatímco horečnatě přemýšlel, zkoumal a rychle zavrhoval nejrůznější další možnosti. Nakonec ho napadl jediný způsob, jak se stát jejím poručníkem, zachránit ji před sňatkem s oním příšerným mužem a současně naplnit touhu jejích rodičů.

Místo Castelliho by sis ji mohl vzít ty.

Nepochyboval, že by takové rozhodnutí rozeznilo jeho rodiče a vyvolalo skandál, s oběma následky se ale už předem ochotně smířil. Tak či onak, nikdy nebyl princem, jakého si z něj přáli udělat, a už dávno se vzdal pokusů zalíbit se jim. Místo dokonalého prince se teď chtěl stát hrdinou, alespoň v očích této dívky.

Pokud šlo o její rodiče, nepochyboval, že v nich jeho volba vzbudí nadšení. Místo příslušníka nižší šlechty by získali za zetě člena královské rodiny. Byl připravený nabídnout Inaře ochranu vlastním jménem a už teď se vnímal jako její poručník. Chtěl se o ni starat, dokud nedosáhne plnoletosti, od které ji dělily už jen dva roky.

Jen dva roky, ani o den déle. Pak se s ní rozvedeš a ona bude už navždy v bezpečí před intrikami svých rodičů.

Jeho řešení bylo nepochybně neobvyklé, dívce ale zajišťovalo bezpečí a jemu povznášející pocit z toho, jak se stal jejím strážným andělem. Pohled jejích velkých očí teď působil, jako by na jeho dalších slovech záviselo celé její další bytí. *Což je, vzato kolem a kolem, pravda, pomyslel si spokojeně.*

„Existuje způsob, jak ti můžu pomoci,“ prohlásil a zadíval se jí přímo do očí. „Obávám se ale, že se ti nebude moc zamlouvat.“

„Nemůže to být horší, než kdybych si musela vzít Stefana Castelliho.“

„Přijde na to,“ prohlásil ironicky Cassius. „Co bys řekla na to, kdyby sis místo něj vzala mě?“

PRVNÍ KAPITOLA

„Jeho Veličenstvo se již dostavilo, Vaše Veličenstvo.“

Inara zvedla pohled od rozepsaného mailu určeného kolegovi v Helsinkách. Nepřítomně zamrkala na Henriho, postaršího majordoma. „Cože? Už?“

Majordomus Henri, uvyklý na její častou ztrátu pojmu o čase, jen důstojně přikývl. „Vskutku, Vaše Veličenstvo. Je v levandulovém salonku.“

Inara ucítila, jak se jí zrychluje tep. Věděla, jak si její manžel váží pořádku a neměnného řádu. Levandulový salonek nikdy nepatřil k nejvzorněji uklizeným pokojům v královině letohrádku, i když majordomus Henri s manželkou Joan jinak v sídle udržovali vzorný pořádek.

Ucítila, jak se jí do tváří dere horká krev. Odstrčila od stolu židli a překotně vstala. Srdce se jí rozbušilo ještě rychleji a dlaně jí zalil ledový pot. Bylo to tak pokaždé, když za ní Cassius přijel na návštěvu.

Po celou dobu jejich manželství ji chránil před následky skandálu, který způsobil jejich sňatek. Zajistil, aby jí nic nechybělo, a vcelku pravidelně ji navštěvoval. Chránil před rodiči váhou svého jména a moci, umožnil jí dokončit střední školu a nastoupit na univerzitu a vždy všemožně podporoval její zájem o matematiku. I při svých návštěvách letohrádku, kde prožila posledních pět let, ji většinou nechával o samotě a jen příležitostně se s ní sešel u jídla.

Diskutoval s ní na nejrůznější témata a Inara jeho návštěvy milovala. Měla při nich pocit, že ho má alespoň na chvíli jen sama pro sebe. Když ale po prvních dvou letech manželství zahynula při leteckém neštěstí celá jeho rodina, stal se z Cassia král. Od té chvíle byly jeho návštěvy letohrádku stále vzácnější.

Tisk ji často označoval jako princovu zapomenutou manželku, což Inaře nijak nevadilo. Upřímně řečeno, názory bulvárních plátek jí byly vždy vcelku lhostejné.

Nevědomky si otřela zpocené dlaně o šaty. „Proboh, teď jsem si uvědomila, že jsem v salonku nechala aspoň sto neumytých hrnků od čaje a...“

„Už jsou uklizené, Vaše Veličenstvo,“ přerušil ji Henri otcovským tónem. „Nemusíte být nervózní, Vaše Veličenstvo.“

Poděkovala mu vděčným úsměvem a napůl zvedla dlaň k vlasům. Zamyslela se, jestli by si je neměla upravit, když ale Henri sotva zřetelně potřásl hlavou, zase ji spustila k boku. Na úpravu účesu ani zevnějšku jí ostatně nezbyval čas, protože král nerad čekal.

Obešla tedy psací stůl a vykročila chodbou, která se táhla podél celého letohrádku. Přestěhovala se do něj z hlavního města krátce po Cassiově nástupu na trůn. Oblíbený letohrádek panovnic království Aveiras stál na venkově, uprostřed lesů a polí. Už při první návštěvě si jej oblíbila pro izolovanost a pocit útulného soukromí. Byla tu daleko od města a jeho horečnatého tempa, které ji rušilo v přemýšlení, vzdálená pozornosti tisku a očím světa, pod jejichž pohledem si vždy připadala obyčejná, nezajímavá a nicotná.

Od korunovace ji tu Cassius ale navštívil jen několikrát. Celou cestu do salonku zkoušela odhadnout, co jej sem přivedlo právě dnes. V prudkém návalu nervozity se jí sevřel žaludek, po chvíli se jí ale povedlo nevolnost zkrotit. Nechtěla, aby jí pokazila radost z toho, že se konečně může znovu setkat s vlastním mužem.

Dveře byly otevřené, vešla tedy přímo do salonku.

Její manžel, oblečený do tmavého obleku, stál vedle krbu a byl k ní obrácený zády. Ruce měl sepjaté za zády. Na prsteníčku pravé ruky se mu třpytil zlatý pečetní prsten s královským erbem rodu de Leon, na levé prostý zlatý kroužek.

I když k ní byl obrácený zády, připadlo jí, jako by jeho přítomnost vyplňovala celou místnost. Nedovedla od něj odtrhnout pohled. Cítila, jak se jí svírá hrud a zrychluje tep. Stávalo se jí to vždy, když se sama ocitla v jeho blízkosti.

Pokusila se zastříit, jaký na ni udělal dojem, a zopakovala si, že už jí není šestnáct. Nikdy se nedovedla zbavit podezření, že si vždy dovede přesně domyslet, jak se s ním cítí. Byl starší a daleko zkušenější než ona a rozhodně nebyl nedovtipný. Naštěstí nepovažoval za nutné její neklid komentovat, za což mu vždy byla vděčná. Stejně taktně přehlížel i to, že se jí někdy myšlenky rozběhly na všechny strany a rozplynuly v nekonečnu. Občas ji napadlo, že by měla řídkost jejich setkání považovat spíše za požehnání.

Posunula si teď na nose brýle o něco výše a zhluboka se nadechla, aby ho mohla přivítat.

„Jak se ti vede, Inaro?“ optal se, než stačila pronést první hlásku. I teď k ní zůstával otočený zády, s pohledem upřeným na akvarel znázorňující nekonečné levandulové pole, po kterém dostal salonek svůj název.

Jeho hlas, hluboký a chladný, ucítila na rozpálené kůži jako říční vodu o horkém letním dni. „No... hm... dobře.“ Nevědomky si znovu otřela zpoceně dlaně o boky prostých bavlněných šatů. „Zrovna jsem diskutovala s profesorem Koskinenem z Helsinek o teorii, na které zrovna pracuju. Je opravdu zajímavá. Podívala jsem se na některá...“

„O tom nepochybuju,“ přerušil ji a dál zkoumal malbu visící přímo před jeho očima. „Obávám se ale, že tu nejsem proto, abych diskutoval o tvých matematických teoriích.“